

Sobotěnka sobotěnka - to trénuje se Talinka. A v neděli zrovna tak. A Rumouš rdousí basketák! Tak nějak to bylo o víkendu u nás. Zaměřila jsem se na boj ve vysoký trávě ! □ Neboli pokouším se na domácí půdě upevnit v Talimůře to, že mě má vnímat i tam, kde se jí teda rozhodně vůbec nechce. Na chalupě mám tu výhodu, že můžu trénovat velmi často a velmi krátce. Tedy ji nepřetížít, neotrávit, neunavit. Má tam na louce za chalupou jedno místo, který je NEJ. A já se tam na rozdíl od ní skoro nedostanu, neb to je šípkový království obehnaný maliním. Obojí v dost drsných rozměrech a podání. Jí je fučík, že si natrhne kožich, ani o tom neví. Pro člověka fakt dost neprostupný. A ona to moc dobře ví.

Používám to místo jako odměnu. Když mě poslechne, sama ji tam pošlu a nechám jí tam být. Ať si dělá co jí libo. Na druhou stranu, když mi tam sama od sebe vezme kramle, tak za cenu potrhanych textilí a kůže se tam nakonec nařítím a vykážu ji odtamtud a maže domů a má po hehe. Abychom to pak šly zkusit znovu. A!!!! Zatímco my s Rumíčkem stojíme opodál.... Talinka si šmejdí. A my neděláme nic, jen si povídáme na téma "Co myslíš, Rumíčku... přijde ta Talinka za náma?? Vona asi nikdá nepřijde, je tupá, nedojde jí to.".... a Rumíček vzorňouch vzorovaný se fedruje dobrůtkama z ledvinky. A tu! Koho to nevidí oko mé jediné???? A rázem v údivu vyšpulené??? TA-LIN-KU! Kterážto se sama od sebe vymrštila z křovin a vytlemeně běží k nám. Dovolím jí zabořit sosák do ledvinky, páč za tenhle výkon si to zaslouží a jdeme fšící hezky, bez dohadování domů. Ani jí nic nemusím říkat. Jdeme kutit do záhonu, kde se mi oba pletou a musej tam strkat sosáky a nakonec se servou jako koně, já je vyhodím na louku, aby nezničili zbytek toho trávníku vydusaného.

Pak si vezmeme balonky a jdeme na louku. Tali hýká ať už už uuuuž to hodím. Letí, přerazí se, jede smykem, popadne balonek... a..... tady jsou dvě varianty. Nevím, zda to je konstelací mraků na obloze, nebo tím, kde se zrovna nacházím - zda u lípy, či u buku, nebo pod osikou.... ale buďto se dořítí a balonek přinese a nebo mrskne zadelí a zajede do vysoký trávy. A tam někde nechá balonek. A předstírá, že tam není. Ani ona, ani balonek. Takže pak ji tam chvíli nechám a čtáme si jen s Rumíčkem. Kopu má dálky a taky do vysoký trávy, ať to nemá tak jednoduchý a nepoletuje si jen tak. Po chvíli jdu, v tichosti seberu Tali balonek, vyjdu z trávy a začnu odpočítávat. Tříííí-dváááááá.....to spustí opět hýkání, neb Tupofleky mají dýýlemata. Hrozně se potřebujou naklonovat. Aby jedna mohla mít sosák v myšodíře a druhá mohla za tím balonkem..... jednááááá!! Hýkající Tupofleky vyletěly z trávy (aby mě málem přizabily) a letí za vrženým balonkem. Aby s ním zasej zajely do trávy. Měla by si to už konečně srovnat v makovici, co jí baví víc.

Pak jsem dala do hry starej prokousnutej basketák. Rumíček nadšen, lítal za ním a s nadšením ho rdousil. On je na rozdíl od TupoFleků tichej bojovník. Když zabíjí, tak ve vší tichosti. Mohl by k nějakejm tajnejm službám. Zamordoval by někoho a nikdo by o tom nevěděl :D. Tali na nás hodí oko. Zvednu rychle basketák do výšky a rozpohybuj ho. Šup TupoFleky z trávy ven. Hodím to tentokrát tak, aby měla Tali výhodu a mohla basketák ulovit. Je šťastná a kupodivu mi ho přinese. Skvělýyy! Hodím ještě jednou a končíme hru, jde se kutat do záhonu.

A pak zasejc na šípky. Pěkně do vysoký trávy. A ten kdo přinde, hezky sám od sebe... no ten dostane dobrůtek! Kupodivu je z tý ledvinky nesešrotoval výhradně Rumíček, svůj lví podíl si zasloužila i Talimůra. Protože se sama taky chodila hlásit. A to s takovou vervou, že mám ruce orvaný nejen od šípků, jako každej podzim, ale i od jejích zubů, protože měla pochopitelně vždycky naspěch, aby honem mohla běžet. Ale na to máme taky figlík. Hezky honem po tom prvním odměnění, následuje další dobrůtka a honem další, další..."Ešče máš?" ptaj se její oči jako talíře. "To víš, že mám Talinko, na! A šup už utíkej!" No to jí moc pobízet jeden nemusí, to je jasný. Ale za chvílku přijde zas. A tak mám v košíku natrháno, aby měl pánik v chalupě se svou cíplou nožkou taky co dělat. Ať se nám zas tolik nefláká ☐ .